

Baruška

Bylo dobré, že jsem stále marodila. Mohla jsem být s Baruškou prvních pár dní, než si zvykla na nové prostředí. Chtěla spát se mnou, ne v pelíšku a já jí to samozřejmě dovolila. Stejně jako ona i já potřebovala cítit vedle sebe něčí teplo. Přitulily jsme se k sobě a spokojeně spaly. Moje psychika se začala srovnávat a bylo mi mnohem lépe. Víím, že to bude znít lacině, ale měla jsem opravdu smysl proč žít. Mamka byla skvělá a asi se musela hodně držet. Nikdy mi nic nevyčetla, nikdy neřekla „jak jsi nám to mohla udělat“. Možná tušila, co se ve mně odehrávalo, a jako ženská si dovedla alespoň trochu představit, jak mi bylo. Baruška mne postavila zpět na vlastní nohy a já se těšila na další léta, která s ní prožiju.

Jak je možné, že si nás zvířata umějí tak snadno omotat kolem prstu? Podle všeho se dokázala „napojit“ na některé z našich nejdůležitějších behaviorálně-fyziologických drah, konkrétně na hormonální systém zodpovědný za utváření pouta mezi rodičem a dítětem.

Biolog Robert Sapolsky ze Stanfordu ve své knize Chování (česky Dokořán, 2019) píše: „Když spolu interagují pes a jeho majitel (nikoli však cizí osoba), vylučuje se u nich oxytocin. Čím více z tohoto času stráví zíráním jeden na druhého, tím je vzestup hladiny vyšší. Hormon, který se v evoluci vyvinul pro utváření svazku mezi matkou a dítětem, hraje roli i v této prapodivné, bezprece-